

Сред стаята ковчег положен,
в ковчега — моминско лице,
и жълти скръстени ръце
у дъсченото черно ложе.

Проточенс ридай старуха,
нарежда горестни слова,
вмиг потреперва и едва
сподавя кашлицата суха.

Неясно по стените голи
пробегват сенките завчас;
пред мъничък иконостас
детенце дрипаво се моли.

В прозореча свещите бледни
целуват ледени цветя,
и, в своята кратка красота,
цветята се топят безследно...